

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У 22258/10
14.11.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда Ј.П., Улица Његошева бр. 84, изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења 07 број 463-02-00233/2009 од 08.04.2010. године, уз учешће заинтересованог лица В.П. “Галовица” ДП Београд – Земун, Авијатичарски трг бр. 10, у правној ствари експропријације, по одржаној усменој јавној расправи дана 11.11.2011. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.11.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије 07 број 463-02-00233/2009 од 08.04.2010. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем по жалби В.П. „Галовица“ из Земуна, поништава се закључак о дозволи извршења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Нови Београд, број: I-463-284/08 од 25.03.2009. године, којим закључком се у ставу првом диспозитива утврђује да је решење Општинског секретаријата за привреду и финансије Скупштине општине Нови Београд број: II-463-11/89 од 23.05.1989. године постало извршно дана 23.09.1999. године, даном правоснажности делимичног решења о

накнади Четвртог општинског суда у Београду, Посл.бр. II П1-3/96 од 13.10.1998. године, те се дозвољава увођење у посед непокретности на којима је извршен административни пренос и то: пословне зграде са станом димензија 8,10x11,10 м, стамбене зграде спољних димензија 16,5x5,04 м и дрвеног објекта димензија 7,00x2,50 м, саграђених на земљишно-књижној парцели број: 5678/2, уписаној у ЗКУЛ 615 КО Бежанија, којој одговарају катастарске парцеле број: 3083, 3084/1, 3084/2, 3085, 3086/1, 30/86/2, 30/87/1, 3088/3, 3088/4 и 3087/3 КО Бежанија, ранијег носиоца права коришћења Водопривредне организације “Таловица” из Земуна, Трг ЈНА 10, кориснику Дирекцији за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП из Београда, Улица Његошева бр. 84. Ставом другим ожалбеног закључка налаже се Водопривредној организацији “Таловица” из Земуна, да у року од 3 дана од дана пријема тог закључка, испразни од свих лица и ствари непокретности ближе описане у ставу првом закључка и дозволи кориснику, Дирекцији за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, да ступи у посед предметних непокретности. Ставом трећим се одређује да уколико Водопривредна организација “Таловица” не поступи по налогу из става два диспозитива закључка, извршење ће се спровести принудним путем, преко трећег лица, на терет извршеника и то дана 14.04.2009. године, а ставом четвртим да ће се трошкови извршења одредити посебним закључком, док је у петом ставу одређено да жалба изјављена против тог закључка не одлаже његово извршење.

Тужбом поднетом овом суду дана 21.05.2010. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, погрешне примене материјалног права, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилног закључка у погледу утврђеног чињеничног стања. Указује да је као разлог за поништај поменутог закључка о дозволи извршења, тужени орган навео то што је Општина Нови Београд уведена у посед спорних непокретности и то записником о обезбеђењу доказа од 09.01.1990. године и што овде заинтересовано лице више не користи административно пренете објекте, већ исте користе радници те организације на основу решења о додели станова на коришћење. Додаје да је у конкретном случају тужилац стекао право да дана 23.09.1999. године, ступи у посед предметних непокретности као дана наступања првоснажности делимичног решења Четвртог општинског суда у Београду од 13.10.1998. године, којим је у потпуности одређена накнада за предметне непокретности према њиховој тржишној вредности. Указује да у поступку одређивања накнаде пред судом, ранији корисник непокретности није захтевао да му се за исте да друга непокретност, већ је изричито тражио да се накнада одреди у новцу, те да у складу са наведеним, Општина Нови Београд и тужилац, као корисник административног преноса, нису могли да буду уведени у посед пре правоснажно окончаног поступка о одређивању накнаде, а пре свега не записником о обезбеђењу доказа који нема својство

управног акта. Истиче да је, према образложењу оспореног решења ранији корисник административно пренетих непокретности пре доношења решења о административном преносу донео решења бр. 1641/88 од 21.10.1988. године и бр. 01-1915/84 од 23.01.1985. године, којим је својим радницима доделио на коришћење станове у оквиру тих непокретности, што сматра да није од утицаја у овом поступку, јер је правни основ за коришћење истих престао преносом права коришћења непокретности са Водопривредне организације “Галовица”, за потребе правног претходника Дирекције, правоснажним решењем бр. II-463-11/89 од 23.05.1989. године. Тужилац сматра да оспорено решење не садржи правне прописе који би с обзиром на разлоге и утврђено чињенично стање упутили на решење какво је дато у диспозитиву, а која обавеза произлази из одредбе члана 199. Закона о општем управном поступку и указује да решење није донето у складу са чланом 233. истог Закона, према коме орган решавајући по жалби својим решењем поништава првостепено решење и сам решава управну ствар. С обзиром да је тужени орган поништио првостепено решење, а није сам решио управну ствар, тужилац указује да је био у обавези да према члану 232. став 2. Закона о општем управном поступку врати предмет првостепеном органу на поновни поступак и својим решењем укаже првостепеном органу у ком погледу треба допунити поступак. С обзиром на изнето, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу оспорава тужбени захтев у целости, као незаконит, указујући да је решење туженог органа донето на основу тачно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права. Понавља све наводе изнете у жалби на закључак о дозволи извршења од 25.03.2009. године и указује да се тужилац неосновано позива на члан 34. Закона о експропријацији (“Службени гласник РС” бр.53/95 и 23/01), који није био на снази у време доношења решења Општинског секретаријата за привреду и финансија Скупштине општине Нови Београд бр. II-463-11/89 од 23.05.1989. године, будући да је наведено решење донето у складу са одредбама Закона о експропријацији (“Службени гласник РС” бр.40/84). Указује да је у складу са решењем од 23.05.1989. године, Општински секретаријат за привреду и финансије Скупштине општине Нови Београду, донео закључак у записнику са обезбеђења доказа број II-463-11/89 од 09.01.1990. године, и да је тужилац ступио у посед предметних непокретности дана 09.01.1990. године, на основу наведених аката, те да је тужба неоснована, као и наводи тужиоца да је као корисник експропријације стекао право да дана 23.09.1999. године ступи у

посед предметних непокретности, као дан када је наступила правоснажност делимичног решења Четвртог општинског суда у Београду од 13.10.1998. године. Истиче да по извршном увођењу у посед не користи одузете објекте, нити да у њима има ствари, те да стога нема ни обавезу да их испражњује, нити да постоји било какав основ за такав налог упућен овом предузећу. Наглашава да је неосновано увођење у посед и испражњење лица и ствари из предметних објеката у односу на два стана који су додељена на коришћење са станарским правом њиховим радницима, сада покојном А.А. и покојном Б.Б., са члановима њиховог породичног домаћинства, која лица су стекла станарско право пре одузимања права коришћења објеката и земљишта, а на основу решења о додели станова на коришћење. Наглашава и да документацију у вези основа за коришћење два поменута стана поседује и тужилац. Наводи да је у складу са чланом 71. Закона о експропријацији, том предузећу делимичним решењем Четвртог општинског суда у Београду од 13.10.1998. године, утврђена накнада за пренето право коришћења пословне зграде са станом, стамбене зграде и дрвеног објекта, али као носиоцу права коришћења на тим објектима, пошто је у судском поступку доказано да су објекти стечени уз накнаду и да је правни претходник Земунска водна заједница изградила ту зграду, што је био услов за признавање права на накнаду. Указује да тужилац приговара наводећи да је овде заинтересованом лицу за пренето право коришћења на одузетим објектима исплаћена тржишна вредност непокретности, али наводи да је иста одређена у складу са одредбама Закона о експропријацији. Наводи да делимичним решењем Четвртог општинског суда није добио станове, а ни накнаду за станове ради расељавања, нити му је утврђена обавеза обезбеђења станова лицима којима су станови додељени на коришћење и њиховог иселења, иако је ово предузеће као предлагач у том предмету потраживало обезбеђење станова за раднике. Додаје да је пресудом Првог основног суда у Београду од 06.09.2010. године усвојен тужбени захтев тужиле В.В., супруге покојног А.А. и утврђено да је закупац на неодређено време на стамбеној згради у Новом Београду, Блок 45, Канал Петрац бр. 19/IV – Бежанија, што је Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу града Београда дужна признати и трпети, а да је тужбени захтев одбијен у односу на њега, и да је у истом поступку одбијен тужбени захтев тужиле за доделу двособног стана на локацији Нови Београд – Бежанија, површине 68 м², са правом закупа на неодређено време, налазећи да нису испуњени услови из члана 19. Закона о експропријацији.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном спору учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, дана 11.11.2011. године, одржао усмену јавну расправу у присуству уредно позваних пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица, док је тужени орган, иако уредно позван,

изостао са јавне расправе.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи остао при тужби и указао да пресуда Првог основног суда на коју се заинтересовано лице позива у одговору на тужбу није правоснажна, јер је тужилац уложио жалбу. Објашњава да је Дирекција исплатила накнаду у висини пуне тржишне вредности, а да је непокретност третирана као непокретност без терета, јер наводни станови се не третирају као станови, будући да нису били удружени у Београдску заједницу станова.

Пуномоћник заинтересованог лица, је у речи на усменој јавној расправи остао при наводима из одговора на тужбу и истакао да је накнада исплаћена у складу са Законом о експропријацији, да се сви докази налазе у том предмету, а да станови нису могли бити удружени у Београдску заједницу станова јер су се налазили ван насеља у зградама близу савског насипа.

Испитујући законитист оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, као и доказа изведених на одржаној усменој расправи, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове правне ствари, произлази да је тужени орган, решавајући по жалби Водопривредног предузећа “Галовица” ДП из Земунa, изјављеној против закључка о дозволи извршења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Нови Београд број I-463-284/08 од 25.03.2009. године, нашао да је ожалбени закључак донет на основу погрешно утврђеног чињеничног стања. Наиме, тужени орган је утврдио да се у списима предмета налази записник о обезбеђењу доказа од 09.01.1990. године, који је састављен на лицу места у присуству представника Водопривредне радне организације “Галовица” из Земунa и Основне самоуправне интересне заједнице за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве, као и закључак којим се констатује да је извршено обезбеђење доказа за непокретности које се административно преносе, и да се тог дана уводи у посед општина Нови Београд, за потребе ОСИЗ за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве. Такође је утврдио да се у списима предмета налази решење Водопривредне радне организације “Галовица” од 21.10.1988. године о додели стана на коришћење А.А., као и решење од 21.01.1985. године о додели стана на коришћење Б.Б., радницима наведне организације, који се налазе у склопу административно пренетих објеката. На основу изнетог, тужени орган је утврдио да Водопривредна радна организација “Галовица” више не користи административно пренете

објекте, затим да је општина уведена у посед на тим објектима, да у два стана станују чланови породичног домаћинства лица која су станове добила од ове организације на коришћење пре доношења решења о административном преносу, и да су на њима стекли станарско право. Како је општина уведена у посед на административно пренетој непокретности, то је тужени орган нашао да је захтев Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, као правног следбеника Завода за изградњу Београда неоснован, па је уз позив на одредбу члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку, поништио ожалбени закључак о дозволи извршења.

Одредбом члана 233. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/2010), прописано је да ако другостепени орган утврди да су у првостепеном решењу погрешно оцењени докази, да је из утврђених чињеница изведен погрешан закључак у погледу чињеничног стања, да је погрешно примењен правни пропис на основу кога се решава управна ствар, или ако нађе да је на основу слободне оцене требало донети другачије решење, он ће својим решењем поништити првостепено решење и сам решити управну ствар.

Код оваквог стања ствари, по налажењу Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је поништио оспорени закључак јер је дао ваљане разлоге за то, али је исто тако нашао да је основан навод тужбе да су приликом доношења оспореног решења повређена правила управног поступка, јер је оспорено решење донето применом одредбе чл. 233. став 1. Закона о општем управном поступку, али је орган пропустио да сам реши управну ствар, у смислу наведене одредбе закона. Наиме, из списка ове управне ствари и образложења закључка првостепеног органа се види да је поступак пред првостепеним органом покренут 06.10.2008. године захтевом Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, за доношење закључка о дозволи извршења и одређивањем дана и часа увођења у посед непокретности. Са поништавањем закључка првостепеног органа којим је одлучено по захтеву Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП, применом чл. 233. ст. 1. Закона о општем управном поступку, тужени је био дужан да одлучи и о захтеву Дирекције од 06.10.2008. године за доношење закључка о дозволи извршења, односно да одлучи о предмету поступка покренутог пред првостепеним органом по захтеву странке.

Како је тужени орган поништио оспорени закључак, а није сам решио управну ствар, нити је вратио предмет првостепеном органу на поновни поступак, у смислу одредбе члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, то Управни суд налази да је приликом доношења оспореног решења тужени учинио битне повреде правила поступка, од битног утицаја на решење ове управне ствари.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе чл. 40. став 2. и чл. 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), тужбу уважио, поништио оспорено решење и предмет вратио на поновно одлучивање надлежном органу. У поновном поступку тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, имајући при том у виду да су правно схватање и примедбе суда у погледу поступка, обавезни за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.11.2011. године, 9 У 22258/10

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО